

—Спасителтъ се роди,—благодатъта на Бога е проникнала прѣзъ човѣка дори у послѣдната гадина.

Всичко живо е почувствало свѣтътъ широкъ, свѣтълъ, милъ, любвеобилень. Радостъта и възторгътъ като че за прѣвъ сж се родили на земята...

И когето на коледното утро камбанитѣ забиеха и подъ небето се разнасяше повелителниятъ зовъ на тѣхния звѣнъ,—ние трѣпнѣхме отъ радостъ, че ще трѣгнемъ на причастъ въ Божия домъ, че ще вкусимъ на пълни глѣтки всичката благодатъ на Христовата Вѣра и Любовь, и че можемъ най смилено да възблагодаримъ за дѣто сме срѣщнали руменината на Христовия день

Прѣзъ този день кандилцето въ кжта на нашия домъ не гаснѣше. То грѣеше съ меката свѣтлина на нашата Вѣра, на сливането ни съ Бога,—съ Човѣчеството...

“Тѣй човѣкътъ—ни шѣпнѣше то—трѣба да грѣе, да свѣти въ своя кжтъ на земята съ Вѣрата си, съ обичъта си къмъ хората, съ Човѣщината си,—трѣба да се рзлива въ свѣтлина, доклѣ носи у себѣ елея на Бога“.

Тѣй ни говорѣше то—кандилцето въ кжта на нашия домъ
И ето—днесъ е Коледа.

Образътъ на майка ми присмрѣква, потъмнѣва, чезне;
Душата ми се прискжтва у менъ, като неизповѣдимо грѣшна;

Камбаниятъ коледень звѣнъ не я призовава;

Студено, мразовито е въ моя домъ,—

Отдавна тамъ кандилцето загасна...

7 Януари 1918 год.

